

Và con tim em đã vui trở lại

- Anh trông mặt em có tí hứng thú gì với anh không?

Cô em bé nhỏ của tôi đang ngồi đây, cô em gái mà tôi rất thân lúc này sở hữu một gương mặt bình thản đang ngồi đây. Tôi biết em đang buồn, có thể là đang muốn bật khóc nhưng vẫn cứ kìm nén. Em mới chia tay bạn trai, là lỗi ở em và khi em nhận ra sai lầm, muốn quay lại thì bạn trai em – cũng là em họ tôi – không chấp nhận. Những ánh mắt vô hồn, những câu nói đau lòng, những thờ ơ từ bạn trai em dành cho em, đến chính tôi – một người ngoài cuộc nhìn vào cũng còn cảm thấy thương cho em. Nhưng em đã cố gắng, chỉ để được nói những câu xin lỗi chân thành và rồi em tự động biến mất khỏi cuộc đời cậu em họ tôi.

Tôi rất muốn an ủi hay chí ít là cho em mượn vai dựa vào, nhưng không bao giờ em tỏ ra muốn khóc, muốn mệt mỏi trước mặt tôi. Em là vậy! Cứ tự giữ những cảm xúc trong đáy lòng mình.

Năm đầu tiên chia tay người yêu, em mang một gương mặt lạnh lùng, lãnh cảm với bọn con trai. Rất nhiều cậu muốn yêu em, rất nhiều cậu cố gắng cửa em... nhưng đều thất bại. Em vẫn hay nói với tôi “Ngoài anh ra những thằng tán tỉnh em đều nhạt nhẽo!”

Tới năm thứ hai, em bắt đầu biết làm đau lòng những người tìm hiểu em. Vẫn là gương mặt lạnh lùng nhưng thay bằng cách phớt lờ bọn con trai, em lại buông những câu nói có độ sát thương cao.

- Em bỏ cái kiểu ấy đi, anh thấy thương chúng nó lắm! – Tôi nói.

Em không rời mắt khỏi tờ báo Thể Thao.

- Chúng nó chả có tội gì cả! – Tôi vẫn tiếp.

- Tội là đã tán tỉnh em! – Em vẫn không bỏ tờ báo ra.

- Lí do là gì?

- Há? – Em ngược nhìn tôi.

- Vì Huy à?

- Trái tim em đau đủ rồi anh ạ!

Em bắt tôi hứa không nhắc gì đến Huy – bạn trai cũ của em nữa, nên dù thực lòng muốn hai em quay lại, tôi vẫn không thể kể lại sự quan tâm của Huy cho em nghe. Đôi khi ngồi với em, tôi bỗng giật mình vì gương mặt em luôn luôn giữ được vẻ bình thản. Em ít tỏ ra mệt mỏi và chỉ có vẻ khó chịu mỗi khi có ai đó nói đến Huy.

Năm 2008, ba năm không thềm để ý tới người con trai nào đã khiến em trở nên người lớn vô cùng. Cách nói năng, suy nghĩ của em khiến tôi đôi khi phải sửng sốt và khâm phục. Mọi chuyện vui buồn tôi đều chia sẻ với em như thể em là quyển nhật ký của mình.... Mỗi ngày được gặp em đối với tôi là một ngày rất tuyệt! Và tôi luôn thắc mắc tại sao một người dễ chịu như em lại chưa chọn yêu một ai?

1/2008

Bin : Buzz

Pé Hương : Chào buổi tối xinh tươi, anh trai!

Bin : Sao em vẫn chưa yêu ai?

Pé Hương : Anh làm sao đấy?

Bin : Hỏi thật

Pé Hương : Em không bắt trái tim phải làm việc quá sức... Nó vẫn đang trong quá trình hồi phục

Bin : Em hâm lắm! Làm sao em có thể khua hết không khí ở trong chai nước ra rồi mới thềm rót nước vào?

Bin : Huy nó vẫn hay hỏi thăm em lắm!

**Pé Hương* : Cái gì đã vỡ là đã vỡ, thà nhớ lại khi nó còn tốt đẹp nhất còn hơn chấp vá lấy được để rồi lúc nào cũng phải nhìn thấy những vết nứt.

2/2008

- Đây là Tú, bạn anh – Tôi giới thiệu với em.

- Chào em – Tú giơ tay ra bắt.

Em nhìn tôi, nhìn Tú, rồi kéo ghế ngồi, không đáp trả lại cái bắt tay của thằng bạn tôi:

- Vâng! Chào anh.

- Anh nghe Hải nhắc về em nhiều lắm, hôm nay mới được gặp. – Tú chủ động.

- Anh định làm mỗi cho em à? – Em nhìn tôi.

Tôi gật đầu. Cả tôi và Tú đều giật mình trước lời nói hết sức thẳng thắn của em.

- Em nghĩ là anh không nên mất thời gian vào em. Em không thích kiểu người như anh.

- Em đã tiếp xúc đâu mà biết? – Tú cười chữa ngượng.

- Hương! – Tôi cau mày.

Em với lấy cốc nước uống ực rồi nhếch mép – điệu bộ đặc trưng khi nói chuyện với những người muốn tán tỉnh em:

- Anh trông mặt em có tí hứng thú gì với anh không?

Câu chuyện kết thúc ở đó. Tú cảm thấy sợ em và tôi cũng vậy! Em lạnh lùng một cách đáng sợ. Em khác rất nhiều so với ngày xưa. Chưa bao giờ tôi nghĩ em lại có thể “rèn luyện” bản thân mình được như thế này.

3/2008

Các bạn em có lẽ đã phát ngán với tình cảm của em. Em không hề để mắt tới ai và cũng không có hứng thú chọn đại một người bất kì làm người yêu – như

rất nhiều bạn em đã làm. Em tụt dốc không phanh. Em đánh nhau điên cuồng, nghỉ học liên tục và coi thường lời nói của tôi. Đường như em là một cô gái khác – một cô gái khiến nhiều người phải sợ hãi. Em liều lĩnh, khinh thường bọn con trai và làm bất cứ cái gì em thích. Chưa bao giờ tôi tưởng tượng em sẽ thay đổi đến thế này!

5/2008

Tôi buồn chán về chuyện gia đình và rủ em đi uống rượu ố. Em thoáng ngạc nhiên nhưng rồi nhận lời với tôi. Chúng tôi tới quán rượu ố. Tôi uống ít vì thực chất cũng không biết uống, chủ yếu là muốn đi với em cho lòng nhẹ nhõm hơn.

Và em tôi thấy em bắt đầu khóc. Lần đầu tiên tôi chứng kiến em khóc! Những giọt nước mắt lăn rất từ từ trên má. Em khóc và uống, không nói một câu gì với tôi. Thật ra tôi biết em đang bị stress, stress nặng nề vì những người đã chơi xấu sau lưng em.

Tôi nhìn em thật kĩ! Rõ ràng em không hề say! Tôi nhận ra em gầy thật sự như Huy đã từng nói với tôi trước kia. Giờ tôi mới nhận ra em chưa tâm sự với tôi nhiều, mà chỉ toàn là tôi kể mọi thứ

- Anh xin lỗi – Tôi nói

- Về cái gì? – Em gạt nước mắt

- Về nhiều thứ. Anh đúng là thằng anh tồi!

- Trông em thảm hại lắm hả anh? – Em gượng cười

- Ủ – Tôi xác nhận

7/2008

Tôi bắt đầu cảm thấy hình như mình thích em. Nhưng tôi thấy mình có lỗi với Huy – cậu em họ mình, bạn trai cũ của em và cũng không tự tin lắm vào bản thân mình. Mỗi lần đi qua quán cà phê gần nhà, ngược lên nhìn, tôi lại thấy em ngồi đó một mình học bài. Em bé nhỏ, mong manh, gương mặt em phẳng phất sự cô đơn... Em lại trở lại là một người như xưa, một người trầm lặng,

một người lạnh lùng, một người có gương mặt hiền lành. Thực sự những lúc thấy em một mình, tôi chỉ muốn ôm em vào lòng....

11/2008

- Anh thích em – Tôi lấy can đảm.

Em ngược nhìn tôi lạ lẫm như thể tôi vừa làm điều gì đơn giản mà đáng ra không được sai sót.

- Đây là sự thật – Tôi chỉnh lại cổ áo sơ mi.

Em bật cười:

- Cái đồ hâm này! Bây giờ có ngày Cá tháng 11 rồi à?

- Sao em không tin?

- Vì anh là anh của em...

- Nếu là thật thì sao?

- Thì là một sự phi báng cho nghệ thuật tình yêu thế giới. Một Mr.Perfect không thể kết hợp với một Miss Kool được – Em toe toét.

- Thế thì anh đùa đấy – Tôi thoáng buồn.

- Tốt!

2/2009

- Sáng mai sang rủ anh đi tập thể dục – Tôi gọi cho em

- Ok

Và em sang thật! Sáu giờ trước cửa nhà tôi dù hôm qua gia đình em có việc bận đến tận khuya. Tôi ngạc nhiên và càng ngạc nhiên hơn khi em mang một bộ mặt tươi cười, hớn hỡ, vui vẻ đến. Chưa bao giờ trong suốt năm năm solo, em có gương mặt như thế này. Có cái gì đó khiến em vui, có ai đó đã khiến

em thay đổi... Chắc chắn là vậy! Nhưng tôi cũng quên mất không hỏi vì còn kể em nghe chuyện không vui của tôi....

3/2009

Bạn trai cũ của em đã đi Trung Quốc. Suốt năm năm không ai nói với ai câu nào, vậy mà khi nghe tôi nói Huy đang ở sân bay, em vẫn quyết tâm đến tiễn, dù biết rất có thể em sẽ lại nhận được những câu nói đau lòng từ Huy.... Tôi thấy em không còn ghét Huy như ngày xưa nữa. Tôi thấy em dám nhìn thẳng vào sự thật, nhìn thẳng vào mắt Huy, chứ không chạy trốn như cái cách mà Huy quay người đi vào trong sảnh chờ.

- Em còn thích nó không? – Tôi hỏi trên đường về.

- Em thực sự mong nó sống tốt anh ạ! – Em nói.

- Thế sao em không yêu ai đó? Em sợ à? Hay thế nào?

- Em không sợ mà em đang tìm...

- Đã thấy chưa?

- Sắp rồi!

- Anh...yêu em – Tôi tự bật ra câu nói ấy.

Em quay sang nhìn tôi và nhếch mép. Tôi lại tưởng tượng ra hình ảnh em đã từng làm đau những cậu con trai khác cũng bằng cách như thế này.

- Tim em không loạn nhịp vì anh...

Và em xuống xe, không nhìn vào ánh mắt buồn của tôi... Tôi không đuổi theo mà cứ để em đi như thế!...

Một quãng thời gian sau đó em chạy trốn tôi. Tôi không liên lạc được với em dù là gọi điện thoại đến tận nhà. Tôi cảm thấy lòng mình trống rỗng. Và càng trống rỗng hơn khi nhìn thấy em được một cậu con trai đèo. Chắc đó là người em thích, là người khiến em thay đổi... Tôi nhận ra là em đã tìm thấy tình yêu... Vì gương mặt mà tôi nhìn thấy kia, đã không còn lạnh lùng...

Tuần cuối cùng của tháng ba, em rủ tôi đi mua sách. Em vẫn tươi cười với tôi như chuyện tôi thích em chỉ là trò đùa. Em nói nhiều hơn, trẻ con hơn và rất yêu đời.

- Anh ơi có lẽ em đã thấy người đó rồi – Em mỉm cười nói.

- Anh có biết người ấy không?

- Không. Là một người rất đặc biệt anh ạ!

- Ừ, anh thấy rồi – Tôi hướng cái nhìn đi chỗ khác.

- Thấy gì cơ? – Em tò mò.

- Thấy sự thay đổi trong con người em, từng ngày, rất rõ... Em đã không làm cậu ấy đau lòng bằng cách nhếch mép và những câu nói vô tình chứ?

Em cười to, mắt lấp lánh niềm vui:

- Em đã làm thế và.... em đã kịp thay đổi

- Chúc mừng em...

- Cậu ấy còn chưa nói gì đâu... Chỉ là em muốn chia sẻ với anh em đã thích một người con trai rồi!

- Và thế là con người lạnh lùng với những người tán tỉnh mình đã quăng đi bộ mặt xứ London hả? Ai mà giỏi thế nhỉ? Làm được một người như thế này thay đổi tích cực.

- À, em mới mua váy đấy! Buồn cười quá đúng không?

Tôi chưa bao giờ thấy em mặc váy cả. Có lẽ sẽ rất đáng yêu, rất đẹp và rất lạ... Tôi hơi buồn nhưng cũng mừng cho em. Cuối cùng cũng đã có người chế ngự được trái tim em, có người làm em nữ tính hơn. Có thể tôi là một người tốt, tôi luôn bên cạnh em, nhưng tôi chưa bao giờ có thể làm em thay đổi đến ngõ ngách thế này...

Con tim em chắc đã vui trở lại...

4/2009

Tiêu đề “Alt+3” ở blog em khiến tôi tò mò và vào xem ngay lập tức. Đó là entry em viết cho người em yêu! Lần đầu tiên tôi thấy em công khai chuyện tình cảm. Lần đầu tiên tôi hiểu em đã yêu như thế nào, cảm xúc của em ra sao....

Em – một người từng chai sạn với tình cảm, một người từng làm đau khổ rất nhiều chàng trai, một người đã từng là chuyên gia cancel với mọi đứa hò hẹn em – đã tìm thấy tình yêu, tìm thấy người xứng đáng với em.

Tôi là người đã chứng kiến sự thay đổi của em trong suốt năm năm kể từ ngày tan vỡ với Huy và tôi phải thừa nhận rằng chưa bao giờ tôi thấy em cười đẹp như bây giờ, chưa bao giờ tôi thấy ánh mắt em ngập tràn hạnh phúc như bây giờ

Huy đã có lí khi không níu kéo em, tôi đã có lí khi nói với em câu “anh yêu em” chỉ là đùa và em đã có lí khi chạy trốn tất cả lũ con trai từ trước....

Em đã có những Valentine thiếu để giờ sẽ được nhận những Valentine đủ....

Và con tim em đã vui trở lại..... Tôi mong là thế!